

beixen, que estimen mesquines en alguns casos, y si aixís poden millorarla, donarla més complerta, al igual que en altres llocs, no crec pas que hi hagi cap pare de família que's queixi d'aquest sobrepuig d'honoraris, quan n'hi han alguns—es públich el fet—que ab tot y tenir llurs fills als Escolapis els hi han de fer donar después conferencies. Y si se'n queixen pitjor per ells. Llavors será cosa de posar el *lasciate ogni speranza* a n'el desvetllament intelectual y moral d'Olot que tots desitjem. La culpaja no la podrém donar als mestres: será dels olotins».

No la fariau aquesta resposta anónim amic? Vos sembla bé? Endavant. Seguiu la via empresa, y ja que'l problema de l'ensenyansa es problema d'actualitat, poseu al descobert el com está l'ensenyansa aquí, que'm plaurá felicitarvos coralment per articles que jo suscriur'a.

UN PARE DE FAMILIA

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Qüestions

administratives

Una série de qüestions administratives y d'excepcional importancia se succeeixen y tenen de succeirre dins del municipi en breu plas; qüestions que requereixen un detingut estudi per arribar a la seva definitiva resolució.

VITALITAT, que com ja's diu en el sub-títol, no está afiliat a cap partit polític determinat y que per lo tant está per sobre dels odís y passions que en si porta la política, pot tractar sense cap mena de perjudici, tot quant a administració fassi referencia, comensant a complir ab aquesta el deure que va contraure al aparèixer y formar part de la premsa local.

Y dihem que comensará a complir el deure perquè siguent per de moment el seu *desideratum* el *clou* actual de les seves aspiracions la immediata resolució de les qüestions administratives municipals tant descuidades fins avui per els que tenien de vetllar per elles y resoldrerles, te de prestar el seu valió y rendit apoi, aplaudint sense reserves totes quantes gestions considerém encertades, vinguin d'allá aont vinguin y sigui qui sigui el que les proposi.

La qüestió capdal y de més importancia que necessita d'una resolució immediata, es la de la conducció a n'aquesta ciutat del sobrant del manantial de S. Roc, degudament nivellada, qer quan aquesta qüestió te d'esser l'eix, lo fonament per poguerhi bastir damunt d'ella tot un gran nombre de millores y reformes que son d'absoluta necessitat per nostra ciutat, com l'enllás de carreteres, la plassa mercat, la modificació del actual plánel d'urbanisació, sanejament interior de la ciutat etz., millores que farán d'ella una ciutat moderna, apte per conquerir lo nom que com a ciutat industrial y població estiuenca li requereix.

Per tot quan havém exposat tractarém primerament y ab la deguda extensió del «Proyecto d'elevació de les aigues de S. Roc, apoiant tot quant dirém ab profusió de datos facilitats tots pels nostres volguts amics D. Josep Soler Colomer, autor del projecte y D. Candi Agustí, president de la comissió nomenada d'aigues y continuador en quan a n'aquesta qüestió de la obra comensada pel senyor Soler.

Ab la constitució de la comissió d'aigues de que'n formen part además de tres regidors, D. Josep Soler Colomer y D. Esteve Masllorens, sembla que's vulgui donar impuls als treballs que son necessaris per portar a cap dit projecte, y potser sia una salvació lo per tots esperat ansiosament y que una *mano oculta* sembla que ha entretingut per espai de tres anys.

A fi de tractarlo com requereix, dividirém la qües-

tió en tres parts que serán obecte d'altres tants capitols destinats a tractar.

1. De la possibilitat de portar a cap el projecte d'elevació d'aigues de S. Roc y urgent necessitat de realisarho.

2. Que no hi ha necessitat de recorre a un emprest, y

3. Que la realisació del projecte esmentat, será el fonament per poguer realisar altres millores necessaries y indispensables per la ciutat d'Olot.

P. P. T.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Per l'Arbrat

(FRAGMENTS)

Ja es sabut que'ls arbres exerceixen gran influencia en la nostra vida. Ells ens comuniquen salut y energia, purificant l'aire qu'hem de respirar; contribueixen a que sovintegi la pluja, que, fecondant la terra, ens permet omplenar els grans; apaibaguen els frets rigorosos de l'hivernada y les roentors xardoroses del temps canicular; ens posen al abric de ventades devastadores; impedeixen l'aixorrament de les montanyes, dificulten les grans inundacions... Si diém que sense arbres la vida s'arrivaría a fer impossible com en desolat y estéril desert africá, haurém fet d'ells l'apologia justa y precisa.

Deixém ara de considerar les plantes desde'l punt de vista utilitari y contemplém, per un moment, amb esguart d'artista, tota la llur varietat y magnificencia. Mirém els arbres. ¡Com son torts y rabassuts allá en les cingleres cantelludes; magestuosos y exuberants en les ubagues; esbelts y senyorívols en els rierals; coquetons y distingits en els jardins... Y els fruiters? Gnaitem-los els fruiters. ¡Oh quina espléndida florida! ¿No hi veieu una riallera prometensa de la fruita ja assaonada, que, com diu la cansó, ens alegrará'l cor y ens farà la boca dolça? No desprecíem el toll d'or de les ginesteres; mirém seles també les roses de pastor, les estepes, els romanins... Tinguém un esguart bondados pera la catifa d'herba gerda que cobreix els prats y marjals, pera aquesta herba humil y generosa que, si la seguem, multiplica'ls seus rebrots, y que si la trepitgem, sols exala rics perfums, com pera recordarnos constantment el precepte evangélic de retornar bé per mal.

Oh, plácit ombratge, espléndida florida, saborosa fruita! Oh, vegetació, sosteniment y joia del home y gloria de la terra; ¿y com t'hem tractada fins ara en aquesta comarca? Vergonya fa'l dirho: la destrala, la terrible destrala entre nosaltres es despietada; es una eina devastadora que va tallant un d'a y altre dia, inconscient del dany que causa. ¡Ai de nosaltres, si no fem treballar am seny aquesta eina ma'lestruga! Pobres dels nostres successors, si no s'acaben tantes malvestats; que haurán de viurer voltats de montanyes estérils, escorxades, reganyant per entre'ls còrracs aixorancats, llur carcanada de penyes gegantesques!

Cambiém de procedir, y fomentem-lo l'arbrat, cada hu a la mida de les seves forces: els propietaris, repoblant els boscos; els masovers, protegintlos; els llenyataires, no tallant ni malmetent les plansonedes; els terrassons de vila, encar que no sia més que plantant algún fruiter en qualche cap de marge del hort, del camp o de la vinya, y sobre tot els educadors, organisant anyalment entre sos deixebles la culta Festa del Arbre, pera compenetrar-los bé del respecte qu'han de guardar sempre al més gran benefactor del home y fer-los comprendre que les flors esclaten pera portar la

joia en nostres cors, que l'aucellada refila en el brancatge pera encomanâ-n's el goig de viurer, que les fonts remoregen pera delectar nostre esperit y oferirnos el refrigeri de llurs aigües regalades...; y que sense arbres desapareixería tota aquesta meravella.

JOAQUIM SANS.

S. Feliu de Pallarols.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Amorettes

✿ En el ninxo n.º 132 de la via de Soledad del nostre cementiri hi ha una inscripció que diu textualment: J. Vayreda Vila.—morilo any 1894.—E. P. D.

Heusaquí dos errades de régim y de construcció ben garrafals en una sola paraula; *morilo*. Errades que si fossin en una altre lápida qualsevol potser passarien desapercibudes per gran part dels que visiten aquells llocs però que per escaurers en una tomba que guarda els restos d'un home célebre, d'un home que ha llegat a la posteritat un nom digníssim se fan del tot remarcables.

Potser se'ns digui que'n fixém ab coses que no tenen cap importancia però la vritat es que en el cas present ne te una mica. No solsament perquè sigui una nota més en descrédit nostre afegida a les moltes que d'allá ne podríem traurer referent a escultures y relleus—sobre quin punt tenim ganes de parlarne un altre dia—sinó perquè un dia o un altre te d'esser llegit aquell epitafi per persones forasteres que vindrán expressament per honrar al malaguanyat Vayreda, y haurán de veurer que fins ab la gramática ensenyém l'orella,

Convindria que la familia del difunt s'en fes càrrec d'aixó. Cambiant la llosa estaria arreglat, y mal la inscripció no fos més que en rústic, o manuscrit aniria millor que tal com está, perquè, francament, el mal efecte que'ns fa a nosaltres forsosament ha de produir-lo als visitants que no siguin d'aquí, y la mala impresió, encara que's calli o vulga dissimularse, no hi ha pas dupte que un se l'emporta.

FLIST

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

De cala Ciutat

Al obecte de donar cabuda a treballs originals que no poguerem insertar en el passat nombre per manca d'espai, ens veiem en la necessitat de suprimir l'extracte de la sessió tinguda pel nostre ajuntament en la setmana passada.

Comarcals

DE CAMPRODÓN

En el nostre Teatre-Casino, s'hi representá el dia de Pasqua, el drama Enveja y Caritat y la pessa Sastres pobres que robeu, essent ben dessempeñades pels joves aficionats. ¡Llástima de la poca concurrencia! Sembla molt estrany que hi hagi aquesta migrada afició, en les coses d'art.

¿Qui pot tenir interès en atracassarse, perdent temps, pera presentar devant del públic Camprodoní, obres ben fetes, ben assajades, s'hi quant el públic li corresponent assistirhi, brilla per la seva ausencia?

Probes n'han donat. Tenim un Orfeo, que es una joia; ja mai podíem pensar fruir aital bellesa, si no hagués sigut que un senyor carregat de paciencia, sabiduria y amor a nostra terra l'ha implantat.

Aquest senyor Mir, es el martre y qui treballa en honra y gloria de Camprodón, y... en cambi, en